

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 2 ust. 2 zdanie drugie i art. 4 ust. 2 zdanie pierwsze lit. a) dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41, s. 26) — Uregulowanie krajowe zwalniające z obowiązku udostępnienia informacji najwyższe władze związki w zakresie, w jakim współdziałają w procesie legislacyjnym, i przewidujące ogólnie, że wniosek o udostępnienie informacji można odrzucić, jeżeli ich udostępnienie narusza poufność obrad — Ograniczenia uprawnienia państw członkowskich do wyłączenia z pojęcia „organ władzy publicznej” przewidzianego w dyrektywie 2003/4/WE organy pełniące funkcje o charakterze ustawodawczym — Warunki zastosowania odstępowania związanego z poufnością obrad

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 2 akapit drugi zdanie pierwsze dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG należy interpretować w ten sposób, że przyznana w tym przepisie państwom członkowskim możliwość, by nie traktować jako organów władzy publicznej „organów lub instytucji pełniących funkcje o charakterze [...] ustawodawczym”, może mieć zastosowanie do ministerstw w zakresie, w jakim uczestniczą one w procesie legislacyjnym, w szczególności poprzez przedkładanie projektów ustaw i opinii, i że możliwość ta nie jest uzależniona od spełnienia warunków określonych w art. 2 pkt 2 akapit drugi zdanie drugie tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 2 pkt 2 akapit drugi zdanie pierwsze dyrektywy 2003/4 należy interpretować w ten sposób, że z przyznanej w tym przepisie państwom członkowskim możliwości, by nie traktować jako organów władzy publicznej organów lub instytucji pełniących funkcje o charakterze ustawodawczym, nie można już skorzystać, jeżeli dany proces legislacyjny został zakończony.
- 3) Artykuł 4 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 2003/4 należy interpretować w ten sposób, że ustanowiony w nim warunek, by poufność obrad organów władzy publicznej była przewidziana prawnie, można uznać za spełniony, w przypadku gdy w prawie krajowym danego państwa członkowskiego istnieje przepis przewidujący w sposób ogólny, że poufność obrad organów władzy publicznej stanowi powód odmowy dostępu do informacji o środowisku, które znajdują się w posiadaniu tych organów, o ile prawo krajowe jasno określa pojęcie obrad, co powinien zweryfikować sąd krajowy.

(¹) Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 14 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Brně — Republika Czeska) — Toshiba Corporation i in. przeciwko Úřad pro ochranu hospodářské soutěže

(Sprawa C-17/10) (¹)

(Konkurencja — Kartel na terytorium państwa członkowskiego, który rozpoczął się przed przystąpieniem tego państwa do Unii Europejskiej — Kartel o zasięgu międzynarodowym wywierający skutki na terytorium Unii i Europejskiego Obszaru Ekonomicznego — Artykuły 81 WE i 53 porozumienia EOG — Postępowania w przedmiocie naruszenia dotyczące okresu przed datą przystąpienia i okresu po tej dacie oraz kary za to naruszenie — Grzywny — Rozgraniczenie pomiędzy kompetencjami Komisji a kompetencjami krajowych organów ochrony konkurencji — Nałożenie grzywnien przez Komisję oraz krajowe organy ochrony konkurencji — Zasada ne bis in idem — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 3 ust. 1 i art. 11 ust. 6 — Konsekwencje przystąpienia nowego państwa członkowskiego do Unii)

(2012/C 98/04)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Krajský soud v Brně

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Toshiba Corporation, T&D Holding, dawniej Areva T&D Holding SA, Alstom Grid SAS, dawniej Areva T&D SAS, Alstom Grid AG, dawniej Areva T&D AG, Mitsubishi Electric Corp., Alstom, Fuji Electric Holdings Co. Ltd, Fuji Electric Systems Co. Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA, Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens AG, Hitachi Ltd, Hitachi Europe Ltd, Japan AE Power Systems Corp., Nuova Magrini Galileo SpA

Strona pozwana: Úřad pro ochranu hospodářské soutěže

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Krajský soud v Brně — Wykładnia art. 81 WE, art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2007, C 303, s. 1), rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1), a w szczególności jego art. 3 ust. 1 oraz art. 11 ust. 6, a także pkt 51 komunikatu Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji (Dz.U. 2004, C 101, s. 43) — Kartel na terytorium państwa członkowskiego, który rozpoczął się przed przystąpieniem tego państwa do Unii Europejskiej, a zakończył się już po tym przystąpieniu — Nałożenie grzywnien przez Komisję i krajowy organ ochrony konkurencji — Przysługująca temu krajowemu organowi kompetencja do wymierzania kary za to samo zachowanie w odniesieniu do okresu poprzedzającego przystąpienie — Zasada non bis in idem

Sentencja

- 1) Wykładni postanowienia art. 81 WE i przepisu art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu należy dokonywać w ten sposób, że w ramach postępowania wszczętego po dniu 1 maja 2004 r. nie znajdują one zastosowania do kartelu, który przed tą datą wywarł skutki na terytorium państwa członkowskiego, które przystąpiło do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r.
- 2) Wszczęcie przez Komisję Europejską, na mocy rozdziału III rozporządzenia nr 1/2003, postępowania w przedmiocie kartelu nie pozbawia — zgodnie z art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia — organu ochrony konkurencji danego państwa członkowskiego kompetencji w zakresie wymierzenia, na podstawie krajowego prawa konkurencji, kary z tytułu antykonkurencyjnych skutków, jakie kartel ten wywarł na terytorium tego państwa członkowskiego w okresie przed jego przystąpieniem do Unii Europejskiej.

Nażalenie przez krajowy organ ochrony konkurencji danego państwa członkowskiego grzywnien na przedsiębiorstwa uczestniczące w kartelu w celu wymierzenia kary z tytułu antykonkurencyjnych skutków, jakie kartel ten wywarł na jego terytorium przed przystąpieniem do Unii Europejskiej, nie jest sprzeczne z zasadą *ne bis in idem* w sytuacji, gdy celem grzywnien nałożonych na członków tego kartelu na mocy decyzji Komisji, przyjętej przed wydaniem decyzji krajowego organu ochrony konkurencji, nie było wymierzenie kary z tytułu tych skutków.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Corte suprema di cassazione — Włochy) — postępowanie karne przeciwko Marcellowi Coście (C-72/10), Ugowi Cifonemu (C-77/10)

(Sprawy połączone C-72/10 i C-77/10) (¹)

(Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry hazardowe — Przyjmowanie zakładów na imprezy sportowe — Wymóg koncesji — Konsekwencje wynikające z naruszenia prawa Unii przy udzielaniu koncesji — Wydanie 16 300 dodatkowych koncesji — Zasada równego traktowania i obowiązek przejrzystości — Zasada pewności prawa — Ochrona posiadaczy wcześniejszych koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Dopuszczalność — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz w przepisach krajowych — Dopuszczalność)

(2012/C 98/05)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Marcello Costa (C-72/10), Ugo Cifone (C-77/10)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte suprema di cassazione — Swobodny przepływ osób — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Działalność obejmująca przyjmowanie zakładów — Przepisy krajowe uzależniające wykonywanie tej działalności od uzyskania zezwolenia i licencji bezpieczeństwa publicznego — Ochrona przyznana podmiotom, które uzyskały zezwolenia i licencje w wyniku procedur ich udzielania, w ramach których bezprawnie wykluczono inne podmioty działające w tym sektorze — Zgodność z art. 43 WE i 49 WE

Sentencja

- 1) Artykuły 43 WE i 49 WE, jak również zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, iż stoją na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które z naruszeniem prawa Unii wykluczyło określoną kategorię podmiotów gospodarczych z możliwości uzyskania koncesji na wykonywanie danej działalności gospodarczej i które zmierza do zaradzenia temu naruszeniu, organizując przetarg na znaczną liczbę nowych koncesji, chroniło pozycję rynkową uzyskaną przez działające już podmioty gospodarcze, w szczególności poprzez ustanowienie minimalnych odległości między punktami zakładanymi przez nowych koncesjonariuszy a punktami działających już podmiotów.
- 2) Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, by nakładano sankcje za prowadzenie bez koncesji lub zezwolenia policji zorganizowanej działalności w zakresie przyjmowania zakładów na osoby powiązane z podmiotem, który został wykluczony z przetargu z naruszeniem prawa Unii, nawet po przeprowadzeniu nowego przetargu mającego zaradzić temu naruszeniu prawa Unii, ponieważ wspomniany przetarg i wynikające z niego udzielenie nowych koncesji nie zaradziły skutecznie niezgodnemu z prawem wykluczeniu wspomnianego podmiotu z poprzedniego przetargu.
- 3) Z art. 43 WE i 49 WE, zasady równego traktowania, obowiązku przejrzystości oraz zasady pewności prawa wynika, że warunki i zasady przetargu, takiego jak przetarg będący przedmiotem sporu w sprawach przed sądem krajowym, a w szczególności przepisy przewidujące cofnięcie koncesji wydanych na zakończenie takiego przetargu, takie jak przepisy zawarte w art. 23 ust. 2 lit. a) i ust. 3 projektu umowy między autonomiczną administracją monopoli państwowych a podmiotem otrzymującym koncesję dotyczącą gier hazardowych w zakresie imprez innych niż wyścigi konne, powinny być sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, a ocena tego należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010.